

de dermed forbundne Udgifter, som denne særlige Form for Invaliditet paafører ham; men det kan blot ikke opstilles som en undtagelsesfri Regel. Derimod har man tilføjet som yderligere Betingelse, at Hjælpeledigheden skal være en saadan, at den „afskærer Invaliden fra at paatage sig erhvervsmæssigt Arbejde af praktisk Betydning“.

Medens Tillæget efter den gældende Lov er fastsat ens for hele Landet til 260 Kr. (Differencen mellem den tidligere Rente paa 800 Kr. og den nedskaarne Rente paa 540 Kr.), foreslaas det i Lovforslaget at graduere Tillæget efter de samme Grupper af Landet som Grundbeløbet, dog saaledes at Beløbene nærmer sig noget mere hinanden end Grundbeløbene, idet Udgifterne til den særlige Hjælp, som Tilstanden af Hjælpeledighed kræver, næppe stiller sig saa forskellig i de forskellige Dele af Landet som Leveomkostningerne iøvrigt. Ved Fastsættelsen af Beløbene har man ikke ladet sig lede af det Hensyn, som har været afgørende for Valget af det gældende Beløb, nemlig at udligne Forskellen mellem den gamle og nye Rente, idet man maa anse dette for at være et Sagen ganske uvedkommende Hensyn. Derimod har man bestræbt sig for at fastsætte Beløbene saaledes, at der derved gives Renten en i Forhold til dens Størrelse iøvrigt passende Forhøjelse.

Da meget gamle Aldersrentenydere normalt vil trænge til stadig Bistand, foreslaar man (Stk. 2), at der tillægges Aldersrentenydere paa over 80 Aar et Alderstillæg af samme Størrelse som det foran omhandlede.

Bestemmelsen i Stk. 3 om, at Tillægene forsaavidt angaar to samlevende Ægtefæller, der hver især opfylder Betingelserne for at faa dem, skal nedsættes med $\frac{1}{4}$ for hver, er i Overensstemmelse med den Maade, paa hvilken Grundbeløbene for Ægtepar er beregnet, jfr. ogsaa den gældende Invalidere Lov § 4, Stk. 5.

Det i Stk. 4 foreslaaede Børnetillæg betyder i Forhold til den gældende Ordning, hvorefter der intet Hensyn tages til Rentenyderens Forsørgerpligt, et væsentligt Fremskridt. Beløbene er ikke fastsat saaledes, at de i sig selv er tilstrækkelige til et Barns Forsørgelse, men under Hensyn til, at der ikke her er Tale om en isoleret Børneunderstøttelse, men om Tillæg til en Rente, mener man ej heller, at det vilde være berettiget at stille saadant Krav fuldt ud. Beløbene maa ses i Forbindelse med Renten, der atter maa forudsættes suppleret med, hvad Rentenyderen maatte kunne fortjene, eller med

Tillæg efter Stk. 1 eller eventuelt efter Stk. 5 Ifølge Bilag 7 har ca. $\frac{1}{4}$ af Rentenyderne Børn under 15 Aar, og det samlede Antal af saadanne Børn er ca. 13 000.

Med Hensyn til det i Stk. 5 nævnte personlige Tillæg henvises til Bemærkningerne ovenfor under g.

Til § 41.

Den Skærpe af Aldersrentelovens Fradragsregler, som blev gennemført i 1927, var saa vidtgaaende, at Reglerne nu ikke opmuntrer til Opsparing eller til i saa vid Udstrækning som muligt at udnytte den tilbageværende Erhvervsevne, men at de snarest virker hæmmende i den Henseende. Navnlig naar Fradragsreglerne ogsaa skal finde Anvendelse paa Invalidere, er det isjæfnaldende, at det ikke gaar an ved saa skrappe Fradragsregler at nedslaa Lysten til saavidt muligt at arbejde. Men ogsaa for de gamles Vedkommende er det urigtigt at skærpe Fradragsreglerne saa meget, ikke mindst naar det tages i Betragtning, hvor smaa Aldersrentebeløbene i sig selv er. Det hævdes da ogsaa fra flere Sider, at man mange Steder paa Landet og i mindre Byer, hvor man har et mere personligt Kendskab til Rentenyderne, ser igennem Fingre med de strenge Regler, idet man finder, at de virker urimeligt i det enkelte Tilfælde.

Naar det iagttages, at Fradragsreglerne ikke maa virke hæmmende eller for lidt opmunrende paa Opsparingslyst og Arbejdslyst, maa Afgørelsen af, hvor Grænsen for Fradragene skal sættes, iøvrigt bero paa en Afvejelse af, hvorvidt man kan gaa indenfor de finansielt givne Rammer. Man vil her staa overfor Valget mellem en højere Rente og strengere Fradragsregler eller en lavere Rente og lempeligere Fradragsregler. Da Regeringen finder det ønskeligt at forhøje Aldersrenten, anser man det ikke for muligt at gøre Fradragsreglerne fuldt saa lempelige som efter Loven af 1922, men Lovforslagets Regler betyder paa den anden Side en meget følelig Forbedring i Forhold til de gældende Regler.

Medens det fradragsfri Beløb efter den gældende Lov for Ægtepar er 200 Kr., 150 Kr. og 100 Kr. henholdsvis i 1) Hovedstaden og store Købstæder, 2) de øvrige Købstæder og 3) Landet og 100 Kr. for alle enlige Personer, udgør det fradragsfri Beløb efter Lovforslaget 40 pCt. af Grundbeløbet, d. v. s. for Ægtepar: 425 Kr., 365 Kr. og 302 Kr. henholdsvis i 1ste, 2den og 3die Kommune-gruppe, for enlige Mænd 283 Kr., 242 Kr. og 202 Kr. og for enlige Kvinder 264 Kr., 226 Kr. og 187 Kr.